

čiti státní občanství správních radů podle vyhlášky ministerstva vnitra ze dne 15. prosince 1926, čís. 225 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. května 1928, R I 303/28.)

Opověď správních radů akciové společnosti k rejstříku, vrátil rejstříkový soud s příkazem, by bylo vykázáno státní občanství členů správní rady podle min. vyhlášky čís. 225/1926 sb. z. a n. Rozkladu rejstříkový soud nevyhověl. Důvody: Vzhledem k zákonu o státním občanství jest pokládati toliko osvědčení (o domovském právu) podle zák. čís. 236/1920 sb. z. a n. za spolehlivý výkaz o státním občanství. Cit. vyhláška čís. 225/1926 má oporu v § 21 zák. čís. 236/1920 sb. z. a n. a výnos min. sprav. čís. 54.907/1926 lze opřít o týž zákon a uvedenou vyhlášku. Povolání člena správní rady není ještě důvodem, který by zprošťoval povinnosti podati výkaz o státním občanství, v zákoně a ve vyhlášce výjimky stanoveny nejsou. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správnému stavu věci i zákonu hovicím důvodům usnesení prvního soudu dodává se toto: Podle § 16 stanov společnosti musí většina správních radů býti státními občany republiky Československé. Skutečnost státního občanství musí však jako jiná skutečnost opovězená k obchodnímu rejstříku, býti osvědčena podle předpisu § 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. Jakožto průkaz o státním občanství nestačí však domovský list toho kterého člena správní rady, nýbrž může býti podáno toliko osvědčení o státním občanství podle vyhlášky ministerstva vnitra ze dne 15. prosince 1926, čís. 225 sb. z. a n., která osvědčení taková upravuje. Právem proto požaduje soud rejstříkový napadeným usnesením, by státní občanství členů správní rady bylo vykázáno podle citované vyhlášky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínek § 16 nesp. říz.

Čís. 8022.

Vyrovnací řád.

Bylo-li zahájeno vyrovnací řízení i o jmění manžela i o jmění manželky a byly-li mezi dluhy manželů také dluhy, které byly oběma manželům společné a zakládaly solidární závazek, jest nepřipustným vyrovnací návrh manželův, podle něhož věřitelé manžela, pokud jsou zároveň věřiteli jeho manželky, nemají míti nárok na zvláštní kvotu ze jmění manželky, dostalo-li se jim minimální kvoty nabídnuté manželem.

(Rozh. ze dne 4. května 1928, R I 326/28.)

O jmění Gustava G-a a o jmění jeho manželky Antonie G-ové bylo zahájeno dvojí samostatné vyrovnací řízení. Gustav G. nabídl svým věřitelům 35% kvotu s tím, že věřitelé, pokud jsou i věřiteli Antonie G-ové, jsou uspokojeni kvotou jím nabízenou. V y r o v n a c í s o u d vyrovnání Gustava G-a potvrdil, r e k u r s n í s o u d odepřel vyrovnání potvrditi. D ů v o d y: O jmění Gustava G-a a o jmění jeho manželky Antonie bylo provedeno dvojí samostatné vyrovnací řízení. V každém z těchto vyrovnání měla být podle § 3 druhý odstavec vyr. ř. ve znění čl. I. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. věřitelům nepoživajícím přednostního práva nabídnuta kvota 35% bez obmezení. Tomuto požadavku však v projednávaném případě není vyhověno, neboť dlužník nabízí svým věřitelům 35% kvotu s tím, že věřitelé, pokud jsou i věřiteli manželky dlužníka Antonie G-ové, jsou uspokojeni dlužníkem Gustavem G-em nabízenou kvotou, tak že nemohou činiti nárok na zvláštní kvotu ze jmění Antonie G-ové. To však odporuje ustanovení § 3 druhý odstavec vyr. ř., neboť věřitelé mohou, když dva dlužníci, kteří ručí společně za pohledávky věřitelů, jsou ve vyrovnání, od každého z těchto dlužníků žádati 35% kvotu, tedy dohromady 70%. Nemělo tedy ve smyslu § 3 (2) vyr. ř. ve znění zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. o takovém vyrovnacím návrhu vyrovnací řízení vůbec býti zahájeno a, když se tak stalo, nemělo býti vyrovnání potvrzeno, poněvadž jest tu důvod § 50 čís. 1 vyr. ř. pro odepření potvrzení vyrovnání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 3 druhý odstavec vyrovnacího řádu nelze zahájit vyrovnací řízení, nebylo-li nabídnuto věřitelům, jichž pohledávky nepoživají přednostního práva, zaplacení aspoň 35% jejich pohledávek s příslušenstvím do dvou let. Jest nesporno, že bylo zahájeno vyrovnací řízení jak o jmění Gustava G-a, tak i jeho manželky Antonie, pojednati jest však jen o onom vyrovnání. Gustav G. uvedl v seznamu jmění mezi pasivy dluhy, z nichž za některé se zaručila také jeho manželka Antonie, a dluhy, při nichž jest manželka spoludlužnicí. Jest tedy zjištěno, že mezi dluhy manželů G-ových jsou takové, které jsou oběma manželům společné a zakládají závazek solidární. Je-li tomu tak, nebyl přípustný vyrovnací návrh, podle něhož věřitelé Gustava G-a, pokud jsou zároveň věřiteli jeho manželky, nemají míti nárok na zvláštní kvotu ze jmění Antonie G-ové, dostalo-li se jim kvoty nabídnuté Gustavem G-em. Jest to zřejmým porušením zásady § 3, druhý odstavec vyr. ř., podle něhož se má věřitelům dostati ve vyrovnání — rozumí se toho kterého dlužníka — aspoň 35% jich pohledávek, ale také zásady § 18 vyr. ř., podle něhož může věřitel, ručí-li mu několik osob za tutéž pohledávku rukou společnou a nerozdílnou, pokud není úplně uspokojen, uplatniti proti každému dlužníku, který jest ve vyrovnacím řízení, celý zbytek pohledávky, který v době zahájení vyrovnacího řízení nebyl ještě zaplacen. Poněvadž nebylo tvr-

zeno, že na pohledávky společných věřitelů před zahájením vyrovnacího řízení o jmění Gustava G-a bylo něco splaceno, mohou tito věřitelé uplatnit celé své nároky, pokud jim příslušely v době zahájení tohoto vyrovnacího řízení, proti oběma dlužníkům jsoucím ve vyrovnání a musí se jim dostat od obou aspoň minimální zákonné kvoty. Tomu svědčí také zásada § 48 vyr. ř. Předpisy § 3 druhý odstavec a 18 vyr. ř. jsou rázu velícího a jest jich dbáti z moci úřadu. Proto porušení jich jest důvodem, by potvrzení vyrovnání bylo podle § 50 čís. 1 vyr. ř. odepřeno. Poukaz stěžovatelův na vyrovnání veřejné společnosti za současného vyrovnacího řízení o jmění veřejných společníků nepřiléhá vzhledem ke zvláštnímu předpisu § 61 vyr. ř. a čl. 122 obch. zák. (Srovnej ostatně rozh. čís. 4224 sb. n. s.)

Čís. 8023.

S pohledávkou ze vkladní knížky může s právním účinkem nakládati ten a jen ten, kdo se vykáže její držbou. Omezení rušící tento důsledek vkladní knížky jakožto papíru majiteli svědčícího, musí býti zřejma ze samé vkladní knížky. Jinak nepůsobí proti bezelstnému nabyvateli knížky. Předložena-li vkladní knížka k výplatě, nelze ji odepřít z důvodu, že proukazatel podle svého právního poměru k tomu, od něhož má knížku, není oprávněn vklad vybrati.

(Rozhl. ze dne 4. května 1928, Rv I 1990/27.)

Vilém D. byl zaměstnancem žalující firmy a odevzdal jí na vyrovnání způsobené jím škody mimo jiné též vkladní knížku žalovaného záloženského společenstva. Když žalující firma předložila žalovanému společenstvu vkladní knížku k výplatě, odepřelo žalované společenstvo tak učiniti, ježto vklad z knížky byl ve prospěch žalovaného společenstva uzavřen k zajištění zápůjčky, již žalované společenstvo poskytlo Vilému D-ovi. Závěra tato byla sice vyznačena na účtě vkladů a na účtě směnečném, nebyla však vyznačena ani naznačena ve vkladní knížce samé. Žalobu firmy proti společenstvu o vyplacení vkladu o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Správně opravil odvolací soud právní omyl soudu prvního, že vkladní knížka žalovaného společenstva, o niž ve sporu jde, jest papírem legitimacním, uznáv ve shodě s § 10 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 302 sb. z. a n. a § 2 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 239 sb. z. a n., že knížka ta jest papírem majiteli svědčícím. Odvolací soud však nevyvodil v právním rozsouzení případu správně důsledky z této právní povahy vkladní knížky. Právní účinek vkladních knížek (vkladních listů) jakožto papírů majiteli svědčících jest vytknut přesně v § 10 zákona čís.